

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

vi kan gå i gang med de fornødne drøftelser på dette punkt.

Angående forholdet mellem det sociale og det private byggeri præciserede ministeren, at det sociale byggeri ikke fik nogen anden fortrinnsstilling end den, rigsdagen havde været enig om det skulle have, da den vedtog boligstøtteloven af 1946. Jeg fremførte nogle eksempler på, hvordan loven administreres overfor det private boligbyggeri, og spurgte den højtærede minister, om det var almindelig praksis, og det fik jeg bekræftet. Det er altså almindelig praksis, at det private boligbyggeri ikke får udnyttet lovens maksimumsbestemmelser, hvorimod det sociale boligbyggeri får udnyttet disse bestemmelser. Boligministeren forklarede, at det var en følge af, at man havde nogle særlige regler om parcelluse for mindrebedmedlede; hvis man skulle anvende lovens maksimumsbestemmelser overfor det private byggeri i almindelighed, ville man i mange tilfælde komme til at stille dette for gunstigt i forhold til mindrebedmedlede ejere af parcelluse. Jeg har meget vanskeligt ved at forstå, at de regler om støtte til de 3 kategorier af byggeri, som rigsdagen i 1946 vedtog efter mange og lange overvejelser, skulle være så fejlagtige, at de fører med sig, at den støtte, man giver til den tredje kategori, nemlig det private byggeri, faktisk ikke kan udnyttes til maksimum, fordi det ville virke urimeligt. Jeg må tro, at det kun kan være i enkelte tilfælde, det vil være urimeligt, og jeg er meget forbavset over at høre, at det er i almindelighed. Jeg ville mene, det var et spørgsmål, der var anledning til at se lidt nærmere på.

Jeg fremdrog i går nogle beregninger, som er foretaget i boligministeriet og publiceret dels i betænkningen dels andetsteds, beregninger, som belyser problemet fra to sider, dels: hvad koster det, hvad er udgiften for staten ved at støtte på den måde? — dels: hvad er stillingen for det private byggeforetagende i sammenligning med stillingen for det sociale byggeri? Jeg kom til det resultat, at støtten var så at sige lige. Men i begge disse beregninger, som ganske vist har noget forskellige forudsætninger, er det, så vidt jeg ved, lovens maksimumsbestemmelser, som er lagt til grund, og hvis det er sådan, må man dog sige, at der muligvis ikke er givet det private boligbyggeri helt den samme støtte som det sociale, selvom man tager i betragtning — og det skal man selvfølgelig — de modydelse, som det sociale byggeri må give staten. Derfor var der måske grund til at overveje dette spørgs-

mål noget nærmere, for jeg er afgjort af den mening, som jeg også fremhævede i går, at der fremdeles skal være plads for privat byggeri her i landet, og det betyder naturligvis først og fremmest, at det private byggeri har mulighed for at få en forsvarlig støtte, men det betyder selvfølgelig også, at understøttet byggeri skal kunne finde sted.

Det ærede medlem hr. Ingvard Dahl fremhævede i dag nogle eksempler på opjobbede ejendomspriser. I den anledning ønsker jeg at sige, at når jeg mener, man må sikre sig, at der ved et lovforslag som det, vi her står overfor, åbnes mulighed for en sådan lejeforhøjelse, at husejerne kan få en rimelig forrentning og et rimeligt arbejdsvederlag, så er det klart, at sådanne opjobbede ejendomspriser ikke kan indgå i beregningen, de kan ikke danne grundlag for det, jeg mener er en rimelig forrentning.

Det ærede medlem hr. Thestrup kunne ikke lade være med at komme ind på det kære ord „socialisering“. Det ærede medlem udviklede, at der her var tale om socialisering, for hvis dette lovforslag blev gennemført, ville man kun få socialt byggeri her i landet. For det første mener jeg ikke, at det ville blive konsekvensen; det burde det i hvert fald ikke blive, ellers må man se at få ændringer gennemført, som hindrer det. Men dernæst er socialt boligbyggeri, byggeri ved boligforeninger eller boligselskaber, andelsselskaber, eller hvad man vil kalde det, så sandelig ikke socialisering. En sådan begrebsforvirring som den, man er ude for, når ordet „socialisering“ anvendes, har man sjældent set mage til. Jeg vil ikke anerkende, at ethvert indgreb i den personlige frihed, i ens handlefrihed, som foretages ad lovgivningens vej, kan karakteriseres som socialisering.

Det ærede medlem fru Alvilda Larsen synes at have fattet en ganske særlig interesse for mit parti. Jeg er dybt rørt. Jeg er dybt rørt over de citater, der blev fremført i går, og den appel til mig og mit parti med hensyn til vort store ansvar. Jeg tror, at Ove Rode ville føle sin arv bedre varetaget af os end af det ærede medlems parti. Når det ærede medlem mener at burde forholde os, at vi har et meget stort ansvar, vil jeg berolige hende med, at det behøver hun aldeles ikke at fortælle os. Vi er os vor betydning og vort ansvar vel bevidst, og det ærede medlems udtalelser gør hverken fra eller til. Skulle de have nogen virkning, skulle det da være fra.

Alvilda Larsen: De ærede ordførere hr. Elgaard, hr. Boye Meyer og hr. Thestrup